

LUMOAVA PIMEYS

KAMI GARCIA & MARGARET STOHL

WSOY

KAMI GARCIA & MARGARET STOHL

LUMOAVA PIMEYS

Suomentanut Aila Herronen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

T. S. Eliotin sitaatin on suomentanut Yrjö Kaijärvi
(*Autio maa*, Otava 1988)

Pablo Nerudan sitaatin on suomentanut Katja Kallio
(*Kysymysten kirja*, Loki-kirjat 1999)

Englanninkielinen alkuteos *Beautiful Darkness*
Copyright © 2010 by Kami Garcia, LLC, and Margaret Stohl, Inc.
All rights reserved. Published by arrangement with
Lennart Sane Agency AB.

Suomenkielinen laitos © WSOY 2014
ISBN 978-951-0-39541-7

Painettu EU:ssa

Omistettu
Sarah Burnesille, Julie Scheinalle
ja Jennifer Bailey Huntille,
jotka eivät jostain kumman syystä antaneet
panna nimiään kirjan kanteen.

*On helppo antaa anteeksi lapselle, joka pelkää pimeää,
mutta on varsinainen murhenäytelmä,
jos ihminen pelkää valoa.*

PLATON

≡ AIEMMIN ≡

Loihtijatyttö

Ajattelin ennen, että Etelä-Carolinan takamailla lymyvä, Santee-jokilaakson mutaiseen maahan juuttunut pikkukaupunkimme on keskellä ei mitään. Paikka, jossa mitään ei ikinä tapahdu eikä mikään koskaan muutu. Välinpitämätön aurinko nousisi ja laskisi Gatlinin kaupungin yllä ihan niin kuin eilenkin vaivautumatta edes nostamaan pientä tuulenvirettä. Huomenna naapurini keinuisivat taas kuisteillaan, ja helle, juorut ja tuttuus sulaisivat yhteen kuin jääpalat jääteehen, ihan niin kuin jo yli sadan vuoden ajan. Täälläpäin perinteet olivat niin perinteisiä, että niitä oli vaikea erottaa joukosta. Ne olivat kutoutuneet kaikkeen, mitä me teimme, tai mikä vielä tavallisempaa, emme tehneet. Ihmiset syntyivät, menivät naimisiin ja kuolivat, mutta metodistit vain jatkoivat lauluaan.

Sunnuntaisin käytiin kirkossa, maanantaisin ostoksilla kylän ainoassa ruokakaupassa nimeltä Stoppaa & Shoppaa. Loppuviikko oli tyhjää täynnä, ja vähän piirakkaa päälle, jos oli niin onnekas, että taloudessa asui samanlainen jauhopeukalo kuin taloudenhoitajamme Amma, joka voitti piirikunnan markkinoiden leivontakilpailun joka vuosi. Vanha nelisorminen neiti Monroe opetti yhä kotiljonkia, yksi valkoisen hanskkaan sormi lepattaen tyhjänä, kun hän liiteli tanssilattialla debytanttien kanssa. Maybelline Sutter leikkasi yhä hiuksia Snip 'n' Curl -kampaamossa, vaikka olikin lähes sokeutunut samoihin aikoihin, kun täytti seitsemänkymmentä, ja unohti

nykyään puolet ajasta laittaa suojuksen hiustenleikkuukoneeseen, joten kone keritsi haisunäättäraidan takaraivoon. Carlton Eaton ei koskaan jättänyt avaamatta kirjeitä ennen niiden jakamista, satoi tai paistoi. Jos kirjeessä oli huonoja uutisia, hän kertoi ne itse. Parempi kuulla ne omiltaan.

Me kuuluimme tälle kaupungille, niin hyvässä kuin pahassa. Se tunsu jokaisen syntimme, jokaisen salaisuutemme, jokaisen rupemme. Siksi useimmat eivät vaivautuneet lähtemään pois, ja ne jotka lähtivät, eivät ikinä palanneet. Ennen kuin tapasin Lenan, ajattelin olevani jälkimmäisten joukossa heti, kun lukio loppuisi. Tiessäni.

Sitten rakastuin loihitjatyttöön.

Lena näytti minulle, että halkeilleiden, muhkuraisten jalkakäytävien lomassa oli toinen maailma. Se oli ollut siellä aina, piilossa suoraan nenän edessä. Lenan Gatlin oli paikka, jossa tapahtui – mahdottomia, yliluonnollisia asioita, jotka mullistivat koko elämän.

Toisinaan päättivät koko elämän.

Kun tavalliset ihmiset leikkelivät ruusupensaitaan tai valitsivat tienvarsikojusta persikoita, jotka eivät olleet madonsyömiä, Kirkkaat ja Pimeät loihitjat olivat keskellä ikuista kamppailua – yliluonnollista sisällissotaa, jossa ei ollut toivoakaan valkoisen lipun liehumisesta. Lenan Gatlinissa oli demoneita ja vaaroja ja kirous, joka oli piinannut hänen sukuaan yli sadan vuoden ajan. Ja mitä läheisemmäksi Lena tuli minulle, sitä läheisemmäksi hänen Gatlininsa tuli minulle.

Pari kuukautta sitten luulin, ettei mikään ikinä muuttuisi tässä kaupungissa. Nyt tiesin olleeni väärässä ja saatoin vain haaveilla moisesta.

Koska siitä hetkestä lukien, kun rakastuin loihitjatyttöön, kukaan läheisistäni ei enää ollut turvassa. Lena luuli olevansa ainoa kirottu, mutta hän oli väärässä.

Kirous oli nyt meidän yhteisemme.

Ikuinen lepo

Ammen mustan pyhähatun lieristä tipahtelevat sade-
pisarat. Lenan paljaat polvet, jotka tömähtivät pak-
suun mutaan haudan eteen. Kihelmöinti niskavillois-
sani, koska liian lähellä seisojia niin paljon Maconin kaltaisia.
Inkubuksia eli demoneita, jotka käyttivät ravinnokseen kal-
taisteni kuolevaisten muistoja ja unia meidän nukkuessamme.
Mikään koko maailmankaikkeudessa ei kuulostanut samalta
kuin ääni, joka heistä lähti, kun he repäisivät tumman taivaan
auki viimeisellä pimeyden hetkellä ja katosivat tiehensä juu-
ri ennen auringonnousua. Ihan kuin he olisivat olleet parvi
mustia korppeja, jotka lehahtivat sähköjohdolta lentoon tis-
malleen samaan aikaan.

Oli Maconin hautajaiset.

Muistin yksityiskohdat tarkasti kuin kaikki olisi tapahtu-
nut eilen, vaikka olikin vaikea uskoa, että kaikkea sitä oikeas-
ti edes tapahtui. Hautajaiset olivat sillä lailla kummallisia. Ja
niin kai elämäkin. Tärkeät asiat painuivat unohduksiin, mut-
ta satunnaiset, värittyneet hetket kummittelivat mielessä yhä
uudelleen ja uudelleen.

Tämän minä muistin: Amman herättämässä minua, kun
oli vielä pimeää, jotta ehtisimme Ikuisen levon hautausmaal-
le ennen aamunkoittoa. Lenan umpijäässä ja hajalla, haluten
jäädäytää ja hajottaa kaiken ympäriltään. Pimeyden taivaalla
ja puolessa ihmisistä, jotka seisoivat haudan ympärillä eivätkä
olleet ihmisiä laisinkaan.

Kaiken tuon takana oli kuitenkin jotain, mitä en muistanut. Se pyöri jossain takaraivossa. Olin miettinyt sitä aina siitä lähtien, kun oli Lenan syntymäpäivä, hänen kuudestoista kuunsa, Maconin kuolinpäivä.

Tiesin vain, että minun oli pakko muistaa se.

Hautajaisaamuna ulkona oli pilkkopimeää, mutta kuunvalon kaistaleita siilautui pilvien takaa sisään huoneeni avoimesta ikkunasta. Huoneessa oli jääkylmää, mutta sama se. Olin jättänyt ikkunan auki näinä kahtena yönä Maconin kuoleman jälkeen ihan kuin hän olisi saattanut ilmestyä paikalle, istuutua työtuoliini ja jäädä hetkeksi.

Muistin yön, jolloin olin nähnyt hänet seisomassa huoneeni ikkunan luona, pimeässä. Silloin olin saanut tietää, mikä hän oli. Ei vampyyri tai jokin mytologinen taruolento, kuten olin epäillyt, vaan oikea demoni. Sellainen, joka olisi voinut halutessaan ravita itseään verelläni, mutta oli valinnut sen sijaan uneni.

Macon Melchizedek Ravenwood. Täälläpäin hänet tunnettiin Ravenwoodin ukkona, kylän erakkona. Hän oli myös Lenan eno ja ainoa isä, joka Lenalla oli ollut.

Pukeutuessani pimeässä tunsin sisälläni lämpimän läikähdyksen, joka tarkoitti, että Lena oli läsnä.

L?

Lena puhui mieleni sopukoissa, niin lähellä kuin kukaan ylipäänsä pystyi olemaan mutta samalla niin kaukana. Keltaus oli sanaton yhteydenpitomuotomme. Kuiskauskieli, jota Lenan kaltaiset loihittajat olivat käyttäneet keskenään jo kauan ennen kuin makuuhuoneeni oli julistettu Masonin-Dixonin linjan eteläpuolelle. Se oli salainen, intiimi ja välttämätön kieli, peräisin ajoilta, jolloin erilaisuus saattoi johtaa polttamiseen roviolla. Kieli, jota minun ja Lenan ei olisi kuulunut pys-

tyä käyttämään keskenämme, koska minä olin kuolevainen. Jostain käsittämättömästä syystä me kuitenkin pystyimme, ja sitä kieltä me käytimme puhuessamme asioista, joita ei voinut tai oli vaikea sanoa ääneen.

Minä en pysty tähän. Minä en mene sinne.

Annoin periksi solmion sitomisen kanssa ja istuuduin sängylle. Ikivanhan patjan jouset parahtivat allani.

Sinun on pakko mennä. Et anna itsellesi anteeksi, jos jätät menemättä.

Meni hetki, ennen kuin Lena vastasi.

Sinä et tiedä, miltä se tuntuu.

Tiedän minä.

Muistin, kun istuin itse sängyllä ja pelkäsin nousta ylös, pelkäsin puvun vetämisestä päälle, rukouspiiriä ja *Oi Herra, luoksein jää* -virren laulamista, ajomatkaa synkässä autonvalojen saattueessa kohti hautausmaata hautaamaan äitiäni. Pelkäsin, että se saisi kaiken muuttumaan todeksi. En kestänyt ajatella asiaa, mutta annoin Lenan nähdä kaiken mielesäni...

Ei voi lähteä, mutta ei voi muutakaan, koska Amma laskee käden käsivarrellesi ja johdattaa sinut autoon, kirkonpenkkiin, sääliparaatiin. Vaikka liikkuminen tekee kipeää, vaikka koko ruumista särkee kuin kuumeen kourissa. Katseesi pysähtyy edessäsi mutiseviin kasvoihin, mutta et erota kenenkään sanoja. Päässäsi soiva kirkuna peittää kaiken alleen. Niinpä annat ihmisten laskea käden käsivarrellesi, astut autoon, ja kaikki tapahtuu. Koska siitä selviää, jos joku sanoo niin.

Painoin pään käsiini.

Ethan –

Sinä selviät siitä, L.

Painoin nyrkit silmilleni, jotka olivat märät. Napsautin valon päälle ja tuijotin suoraan hehkulamppuun suostumatta räpäyttämään silmiäni, ennen kuin kyyneleet olivat kuivuneet pois.

Minua pelottaa, Ethan.

Minä olen tässä vieressä. En ole menossa minnekään.

Lena ei sanonut enää mitään, kun aloin taas sitoa kömpelösti solmiotani, mutta tunsin hänet lähelläni ihan kuin hän olisi istunut huoneen nurkassa. Talo tuntui tyhjältä nyt, kun isä oli poissa, ja kuulin Amman liikkuvan käytävällä. Hetken päästä hän seiso i hiljaa ovella ja puristi kädessä parasta käsilaukkuaan. Hänen tummat silmänsä tutkivat silmiäni, ja hänen lyhyenlääntä vartensa näytti pitkältä, vaikkei hän yltänyt minua edes olkaan asti. Amma oli mummi, jota minulla ei ollut ikinä ollut, ja ainoa äiti, joka minulla oli jäljellä.

Tuijotin ikkunan alla olevaa tyhjää tuolia, jolle Amma oli laskostanut siistin tumman pukuni alle vuosi sitten, ja sitten taas sängyn vieressä olevan valaisimen hehkulamppua.

Amma ojensi käteensä, ja minä annoin hänelle solmion. Toisinaan tuntui siltä, että Lena ei ollut ainoa, joka pystyi lukemaan ajatukseni.

Tarjosin Ammalle käsivarteni, kun kiipesimme mutaista rinnettä ylös Ikuisen levon hautausmaalle. Taivas oli tumma, ja alkoi sataa, ennen kuin pääsimme mäen huipulle. Ammalla oli yllään siistein hautajaisleninkinsä ja leveälierinen hatu, joka suo jasi enimmä n osan kasvoista sateelta. Lierin alta karkasi valkoinen pitsikaulus, joka oli kiinnitetty niskasta Amman parhaalla kameella, osoitukseksi kunnioituksesta. Olin nähnyt tämän kaiken viime huhtikuussa, samoin kuin olin tuntenut Amman pyhähansikkaan käsivarrellani, tuke massa minua ylös tätä samaa rinnettä. Tällä kertaa oli vaikea sanoa, kumpi tuki kumpaa.

En vielä kää n ymmärtänyt, miksi Macon oli halunnut tulla haudatuksi Gatlinin hautausmaalle, vaikka täkäläiset ajattelivat hänestä niin kuin ajattelivat. Macon oli kuitenkin Lenan

mummin mukaan jättänyt tarkat ohjeet siitä, että hänet haudattaisiin tänne. Macon oli ostanut hautapaikan itse, vuosia sitten. Lenan suku ei ollut kovin innostunut ideasta, mutta Lenan mummi oli pitänyt päänsä. He kunnioittaisivat Maconin toivetta, kuten mikä tahansa hyvä etelävaltalainen suku.

Lena? Minä olen täällä.

Niin.

Tunsin, miten ääneni rauhoitti Lenaa kuin olisin halannut häntä. Katsoin mäelle, jonne oli pystytetty katos siunauksen ajaksi. Seremonia vaikuttaisi tuiki tavallisilta gatlinilaisilta hautajaisilta niin ironiselta kuin se tuntuikin, kun kyseessä oli Macon.

Aurinko ei ollut vielä noussut, ja erotin juuri ja juuri pari kaukaista hahmoa. Ne näyttivät vääristyneiltä, erilaisilta. Iki-vanhoiden hautakivien epätasaiset rivit lasten haudoilla, ylikasvaneet sukuhaudat, murenevat valkoiset obeliskit, jotka oli pystytetty Konfederaation kaatuneiden sotilaiden muistoksi, huipullaan pieni messinkiristi. Jopa kenraali Jubal A. Early, jonka patsas vartioi Kenraalin viheriötä keskustassa, oli haudattu tänne. Kiersimme vähemmän tunnettujen Moultrien sukuhaudan, joka oli ollut täällä niin kauan, että hautapaikan reunalla seisovan magnoliapuun sileä runko oli kasvanut kiinni korkeimpaan hautakiveen niin, että niistä oli tullut erottamattomat.

Pyhiä. Kaikki haudat olivat pyhiä, joten meidän täytyi olla hautausmaan vanhimmassa osassa. Äiti oli kertonut, että ensimmäinen sana, joka Gatlinissa kaiverrettiin hautakiveen oli *pyhä*. Kun tulimme lähemmäs ja silmäni tottuivat pimeään, ymmärsin, minne tämä mutainen polku johti. Muistin, missä se ohitti kivipenkin nurmirinteessä, jossa kasvoi siellä täällä magnolioita. Muistin, miten isä istui samaisella penkillä pystymättä puhumaan tai liikkumaan.

Jalkani eivät suostuneet liikkumaan enää, koska ne olivat

tajunneet saman kuin minäkin. Maconin ikuinen leposija oli vain magnoliapuun päässä äidin haudasta.

Kiemurtelevat tiet suoristuvat välillämme.

Imelä säe vielä imelämmästä runosta, jonka olin kirjoittanut Lenalle ystävänpäiväksi. Täällä hautausmaalla se piti kuitenkin paikkansa. Kuka olisi arvannut, että meidän vanhemmamme, tai siis minun äitini ja Lenan lähin vastine vanhemmalle, lepäisivät naapurihaudoissa?

Amma tarttui minua kädestä ja johdatti minut Maconin valtavalle hautapaikalle. ”Rauhallisesti nyt.”

Me astuimme hautapaikkaa ympäröivän, vyötärönkoruisen mustan kaiteen sisäpuolelle. Gatlinissa moisia kaiteita käytettiin vain parhailla hautapaikoilla; ne olivat vähän samanlainen statussymboli kuolleille kuin valkoinen säleaita eläville. Kaide oli takorautaa, ja vino portti oli työnnetty auki ylipitkänä rehottavalle nurmelle. Maconin hautapaikasta tuntui huokuvan oma tunnelmansa, niin kuin Maconista itsestäänkin.

Kaiteen sisäpuolella, koverretun mustan arkun viereen pystytetyn mustan katoksen alla seisovat Lenan sukulaiset: mummi, Del-räti, Barclay-eno, Reece, Ryan ja Maconin äiti Arelia. Toisella puolella ryhmä miehiä ja yksi pitkään mustaan takkiin pukeutunut nainen pysyttelivät kaukana niin arkusta kuin katoksesta ja seisovat vieri vieressä sateessa. He olivat rutikuiivia. Ihan kuin häissä, joissa kirkon keskikäytävä erottaa morsiamen ja sulhasen sukulaiset toisistaan kuin sotajalalla olevat klaanit. Arkun päässä oli vanha mies, joka seisoi Lenan vieressä. Minä ja Amma seisoiimme arkun toisessa päässä, katoksen reunan alla.

Amman ote kädestäni tiukkeni, ja hän veti aina kaulassaan roikkuvan kulta-amuletin esiin paidan alta ja hieroi sitä sormillaan. Amma oli todella taikauskoinen. Hän oli näkijä, ja hänen suvussaan oli monta sukupolvea naisia, jotka lukivat tarotkortteja ja pitivät yhteyttä henkiin. Ammalla oli amu-

letti tai voodooonukke joka tarkoitukseen. Kaulassa roikkuvan amuletin tarkoitus oli suojata. Tuijotin edessämme olevia inkubuksia, joiden olalta vesi valui pois jättämättä pisararaan. Toivottavasti he olivat sitä unilla elävää sorttia.

Yritin kääntää katseeni pois, mutta se oli vaikeaa. Inkubukset vetivät aina puoleensa kuin hämähäkinverkko, niin kuin kaikki hyvät saalistajat. Heidän mustia silmiään ei näkynyt pimeässä, ja he näyttivät melkein tavallisilta ihmisiltä. Pari oli sonnustautunut samoin kuin Maconilla oli ollut tapana, tummiin pukuihin ja kalliinnäköisiin päällystakkeihin. Yksi tai kaksi oli pukeutunut farkkuihin ja työkenkiin ja muistutti pikemminkin töiden jälkeen kaljalle menossa olevia rakennusmiehiä, kädet takintaskussa. Nainen oli luultavasti sukkubus. Olin lukenut heistä, lähinnä sarjakuvissa, ja luullut heidän olevan pelkkiä taruhahmoja, kuten ihmissudet. Minun täytyi kuitenkin olla väärässä, koska nainen seiso i sateessa yhtä rutiivana kuin muutkin demonit.

Inkubukset muodostivat jyrkän vastakohdan Lenan sukulaisille, joilla oli yllään helmiäishoitoiset mustat viitat, jotka heijastivat vähäistä valoa kuin valo olisi ollut peräisin niistä. En ollut ikinä ennen nähnyt heitä tuollaisissa asuissa. He näyttivät oudolta varsinkin kun otti huomioon, miten tiukat pukeutumissäännöt naisille oli etelävaltioiden hautajaisissa.

Kaiken keskellä oli Lena. Hän ei näyttänyt tippaakaan maagiselta. Hän seiso i arkun edessä, sormet arkun päällä kuin Macon olisi jollakin tapaa pitänyt häntä kädestä. Hän oli pukeutunut samaan kiiltävään kankaaseen kuin muukin suku, mutta asu roikkui Lenan päällä kuin varjo. Mustat hiukset oli vedetty tiukalle nutturalle, eikä siitä karannut yksikään tuttu hiuskiehkura. Lena näytti murtuneelta ja ulkopuoliselta, ihan kuin hän olisi seissyt käytävän väärällä puolella.

Ihan kuin hän olisi kuulunut Maconin muiden, sateessa seisovien sukulaisten pariin.

Lena?

Lena nosti päätään ja katsoi minua silmiin. Sen jälkeen, kun toinen hänen silmistään oli muuttunut syntymäpäivänä kullanväriseksi ja toinen jäänyt tummanvihreäksi, värit olivat yhdistyneet muodostaen ennennäkemättömän sävyn. Toisinaan lähes pähkinänruskean, toisinaan luonnottoman kultaisen. Sillä hetkellä silmät näyttivät enemmän pähkinänruskeilta, sameilta ja tuskaisilta. Se oli sietämätöntä. Olisin halunnut nostaa Lenan syliin ja kantaa hänet pois.

Minä voin käydä hakemassa Volvon, ja me voidaan ajaa rannikkoa pitkin aina Savannahiin asti. Mennä Caroline-tädille piiloon.

Otin askelen lähemmäs Lenaa. Hänen sukulaisensa olivat ympäröineet arkun, eikä Lenan luo päässyt menemättä inkubuksien ohi, mutta sama se.

Pysähdy, Ethan! Se ei ole turvallista –

Pitkä inkubus, jonka toista poskea pitkin kulki koko kasvojen mittainen arpi kuin muistona villieläimen hyökkäyksestä, kääntyi katsomaan minua. Tuntui kuin ilma olisi väreillyt välillämme niin kuin silloin, kun järveen heitetään kivi. Väreily osui minuun ja ilma karkasi keuhkoistani kuin olisin saanut iskun pallean, mutten pystynyt reagoimaan, koska olin kuin halvaantunut – raajani olivat tunnottomat ja hyödyttömät.

Ethan!

Amman silmät kapenivat viiruiksi, mutta ennen kuin hän ehti ottaa askeltakaan, sukkubus laski kätensä arpinaaman olalle ja puristi melkein huomaamattomasti. Pääsin saman tien irti miehen otteesta, ja veri syöksyi takaisin raajoihini. Amma nyökkäsi kiittolisena naiselle, jolla oli pitkä tukka ja vielä pidempi takki, mutta tämä ei kiinnittänyt häneen huomiota, vaan astui takaisin riviin muiden luo.

Inkubus, jolla oli se julmannäköinen arpi, iski minulle silmää. Viesti tuli sanomattakin selväksi. *Nähdään unissasi.*

Pidätin yhä hengitystä, kun valkotukkainen, vanhanaikaisen pukuun ja kapeaan solmioon sonnustautunut herrasmies

astui arkun luo. Hänen silmänsä olivat tumma vastakohta hiuksille, mikä sai hänet näyttämään joltain vanhan mustavalkoisen leffan karmivalta hahmolta.

”Hautausloihitija”, Amma kuiskasi. Mies näytti pikemminkin haudankaivajalta.

Mies kosketti sileää mustaa puuta, ja arkunkanteen kohokuvioitu sirppi alkoi hehkua kultaista valoa. Kuvio muistutti vaakunaa, jollaisia näkee museoissa ja linnoissa. Näin linnun ja puun laajalle leviävine oksineen. Niiden alle oli koverrettu aurinko ja kuunsirppi.

”Macon Ravenwood, Ravenwoodin sukua, tullut korpista ja tammesta, ilmasta ja maasta. Pimeydestä ja Kirkkaudesta.” Mies nosti kätensä arkulta, ja valo seurasi kättä jättäen arkun pimeäksi.

”Onko tuo Macon?” kuiskasin Ammalle.

”Valo on symbolinen. Ei tuossa arkussa ole mitään. Mitään haudattavaa ei jäänyt. Niin se Maconin kaltaisilla menee. Heikäläisistä jää jäljelle pelkkää tomua ja tuhkaa, ihan niin kuin meistäkin, mutta se vain tapahtuu paljon nopeammin.”

Hautausloihitijan ääni kajahti taas: ”Kuka pyhittää tämän sielun toispuoleiseen?”

Lenan sukulaiset astuivat eteen. ”Me pyhitämme”, he sanoivat yhteen ääneen, paitsi Lena. Lena vain seisoj ja tuijotti maata.

”Niin myös me.” Inkubukset siirtyivät lähemmäs arkkua.

”Loihdittakoon hänet siis toispuoleiseen. *Redi in pace, ad Ignem Atrum ex quo venisti.*” Hautausloihitija kohotti valon korkealle pänsä päälle, ja se hehkui entistä kirkkaampana. ”Pala rauhassa Pimeään tuleen, josta sinä olet tullut.” Mies sinkautti valon ilmaan, ja arkulle satoi kipinöitä, jotka polttivat puuhun jäljet pudotessaan. Kuin merkistä Lenan suku ja inkubukset nostivat kätensä ilmaan ja pudottivat pieniä, kolikonkokoisia hopeaesineitä, jotka tipahtelivat Maconin arkulle kultaisten liekkien sekaan. Taivaan väri alkoi muuttua yön-

mustasta aamunsarastusta edeltäväksi siniseksi. Yritin nähdä, mitä ne esineet olivat, mutta oli liian pimeää.

"His dictis, solutus est. Näiden sanojen myötä hän on vapaa."

Arkusta loisti lähes sokaisevaa valkoista valoa. Pystyin tuskin näkemään metrin päässä seisovaa hautauslohtijaa. Ihan kuin hänen äänensä olisi kuljettanut meitä emmekä olisi enää seisoneet Gatlinin hautausmaalla.

Macon-eno! Ei!

Valo välähti kuin salamanisku ja hälveni. Me seisoiimme taas piirissä, katselemassa kukkasin koristeltua multakasaa. Hautajaiset olivat ohi. Arkku oli poissa. Del-täti kietoi käsivartensa suojelevasti Reecen ja Ryanin ympärille.

Macon oli poissa.

Lena putosi polvilleen saviseen ruohikkoon.

Maconin hautapaikkaa ympäröivän kaiteen portti kolahhti kiinni Lenan takana ilman, että kukaan hipaisikaan sitä. Lenan puolesta mikään ei ollut ohi. Kukaan ei ollut menossa minnekään.

Lena?

Sade alkoi yltyä lähes saman tien. Luonnonmahtajana Lena ohjaili yhä säätä ja elementtejä. Hän vääntäytyi pystyyn.

Lena! Tuo ei muuta mitään!

Taivas täyttyi sadoista halvoista valkoisista neilikoista ja muovikukista, palmettopuiden lehdistä ja lipuista, joita lehahti ilmaan ja alas mäkeä kaikilta haudoilta, joilla joku oli käynyt kuukauden sisällä. Vielä viidenkymmenen vuoden kuluttuakin kaupunkilaiset puhuisivat päivästä, jolloin tuuli oli ollut vähällä puhaltaa nurin jok'ikisen Ikuisen levon hautausmaan magnoliapuun. Puhuri alkoi niin kiivaana ja niin yllättäen, että se oli kuin isku vasten kasvoja. Oli vaikea pysyä pystyssä. Ainoastaan Lena seiso i suorana ja ryhdikkäänä ja piti tiukasti kiinni viereisestä hautakivestä. Hänen hiuksensa aukenivat kankealta nutturalta ja liehuivat tuulessa. Lena ei ollut enää pelkkää pimeyttä ja varjoa. Hän oli niiden vasta-

kohta: ainoa valopilkku keskellä myrskyä. Kuin kellertävän-kultainen valo, joka halkoi taivasta, olisi ollut peräisin hänen ruumiistaan. Maconin koira Boo Radley inisi ja luimisti korviaan Lenan jalkojen juuressa.

Ei Macon olisi toivonut tätä, L.

Lena painoi pään käsiinsä, ja äkillinen tuulenpuuska leyhäytti katoksen märkään maahan ja siitä alas mäkeä.

Lenan mummi astui lapsenlapsensa luo, sulki silmänsä ja kosketti tämän poskea sormella. Samalla hetkellä kaikki pysähtyi, ja minä arvasin, että Lenan mummi oli käyttänyt empaatin kykyjään ja imenyt Lenan voimat hetkeksi itseensä. Lenan vihaa hän ei kuitenkaan pystynyt imemään pois. Kukaan meistä ei ollut niin vahva.

Tuuli laantui ja sade heikkeni tihkuksi. Lenan mummi nosti kätensä pois ja avasi silmänsä.

Sukkubus, joka näytti epätavallisen tuulen tuivertamalta, tuijotti taivasta. ”Aurinko nousee kohta.” Aurinko alkoi porottaa tietään läpi pilvien ja yli horisontin sirotellen outoja valojuovia ja elämää epätasaisen hautakivirivistön ylle. Muuta ei ollut tarpeen sanoa. Inkubukset alkoivat epämaterialisoi-tua, ja imaisuäänet täyttivät ilman. Minä ajattelin aina, että ne repäisivät taivaan auki ennen katoamistaan.

Lähdin kävelemään kohti Lenaa, mutta Amma kiskaisi minua kädestä. ”Mitä? Nehän lähtivät jo.”

”Eivät kaikki. Katso –”

Amma oli oikeassa. Hautapaikan reunalla oli yhä yksi inkubus, joka nojaili kuluneeseen, itkevällä enkelillä koristeltuun hautakiveen. Hän näytti minua vanhemmalta, ehkä yhdeksäntoistavuotiaalta, ja hänellä oli lyhyet mustat hiukset ja kalpea iho kuten muillakin kaltaisillaan. Mutta toisin kuin muut inkubukset, hän ei ollut kadonnut ennen auringonnousua. Hän siirtyi tammen varjosta suoraan kirkkaaseen aamuaurinkoon, silmät suljettuina ja kasvot kohotettuina kohti aurinkoa kuin se olisi paistanut vain ja ainoastaan häntä varten.

Amma oli väärässä. Poika ei voinut olla inkubus. Hän paisatteli auringossa, mikä oli sula mahdollisuus inkubuksille.

Mikä hän oli? Ja mitä hän täällä teki?

Poika siirtyi lähemmäs ja katsoi minua silmiin kuin olisi aistinut tuijotukseni. Silloin näin hänen silmänsä. Ne eivät olleet inkubuksen mustat silmät.

Ne olivat loihitijoiden vihreät silmät.

Poika pysähtyi Lenan eteen, työnsi kädet taskuun ja kallisti hieman päätään. Se ei ollut kumarrus, vaan hämillinen kunnioituksenosoitus, joka vaikutti jollain tavalla rehellisemmältä. Poika oli ylittänyt näkymättömän keskikäytävän ja olisi tuona todellisen etelävaltaisen herrasmiehisyyden hetkenä voinut hyvin olla itsensä Macon Ravenwoodin poika. Mikä sai minut vihaamaan häntä.

”Otan osaa.”

Poika avasi Lenan kämmenen ja asetti sille pienen hopeaesineen; samanlaisen, joita kaikki olivat heitelleet Maconin arkulle. Lenan sormet puristuivat sen ympärille. Ennen kuin ehdin liikahtaakaan, ilmaa halkoi repimisääni, josta ei voinut erehtyä, ja poika oli poissa.

Ethan?

Näin, miten Lenan jalat antoivat periksi aamun painosta – menetyksestä, myrskystä, jopa tuosta viimeisestä taivaan auki repäisystä. Kun ehdin hänen luokseen ja pujotin käsivarteni hänen ympärilleen, hänkin oli poissa. Kannoin hänet alas viettävää rinnettä, pois Maconin luota ja pois hautausmaalta.

Lena vuoroin nukkui ja vuoroin valvoi yhden yön ja yhden päivän käpertyneenä sänkyyni. Pari ruohonkortta oli takertunut hänen hiuksiinsa, ja hänen kasvoissaan oli yhä mutaviiruja, mutta hän ei halunnut mennä kotiin Ravenwoodiin, eikä kukaan pyytänyt häntä lähtemään. Annoin hänelle vanhimman, pehmeimmän college-paitani ja käärin hänet paksuimpaan tilkkutäkkiimme, mutta hän ei lakannut tärisemästä edes unissaan. Boo makasi Lenan jalkopäässä, ja Amma kävi aina

”MISSÄ SINÄ OLET, L?”

Aluksi suru tuntuu yhdistävän äitinsä menettäneen Ethan Waten ja Macon-enoaan kaipaavan Lena Duchannesin muun maailman pikkumaisuuksia vastaan. Lena oli joka tapauksessa Ethanin unelmien tyttö, jota ilman hän ei edes osaa kuvitella elävänsä. Pian enonsa hautajaisten jälkeen Lena kuitenkin alkaa yllättäen käyttäytyä oudosti ja vetäytyä Ethanin rakkauden ulottuville.

Samaan aikaan omituiset näyt piinaavat Ethania, joka ajautuu yhä syvemmälle kotikaupunkinsa Gatlinin menneisyydestä kumpuaviin salaperäisyyksiin. Veistä haavassa kääntelee myös enkelikasvoinen harrikkakundi John, jonka seuraa Lena ei näytä kohta enää haluavankaan vastustaa.

Kun Lena katoaa, häntä epätoivoisesti etsivä Ethan saa vastaansa verenhimoisten inkubusten armeijan. Mutta olisiko tavallisen kuolevaisen pojan ja yliluonnollisuuksiin yltävän loihittijatyön rakkaustarina sittenkään edes ollut mahdollinen?

Lumoava pimeys on piinaavan kiehtovaa jatkoa sarjan ykkösosalle, hiljattain elokuvanakin nähdylle *Lumoavalle kiroukselle* – goottihenkistä kauhuromantiikkaa ja syvän Etelän charmia viehkeimmillään!

N84.2 • www.wsoy.fi

ISBN 978-951-0-39541-7

9 789510 395417

Päällyksen kuva iStockphoto
Päällyksen suunnittelu Riikka Turkulainen